

[Hanne Reintoft.]

har været forfejlet som middel til at rette betalingskontoen op. Det kan man se af de faktiske resultater; der er ingen lyspunkter at se på betalingskontoen. Kildeskattens indførelse og momsforhøjelsen betød en afdæmpning af forbruget, men ikke af det virkelig store og valutaslugende luksusforbrug, som grundejere, aktionærer og spekulanter kan føre sig frem med.

Igangsættelsestoppet for staslige investeringer ramte opførelsen af skoler og sociale institutioner, som vi ellers er i stor nød for, og det gjorde bygningshåndværkerne ledige. Nedskæringen af en lang række sociale ydelser som f. eks. bortfaldet af alderdomstillægget til folkepensionister over 80 år og sygekassernes ekstrabetaling for patienter på hospitalerne har selvfølgelig heller ikke reddet landets økonomi — det var også det rene vrøvl, at det skulle kunne gøre det — men har bare igen forringet her pensionisternes og de syges vilkår. Det har altid været og bliver ved med at være, lige meget hvem der gør det, en ussel politik at tage fra de små i samfundet og give til de rige; og det er forbrøderisk i dag, hvor man lynhurtigt kan få ganske klare analyser ved hjælp af moderne kommunikation og moderne edb af, hvordan lovgivningen rammer den ene befolkningsgruppe på bekostning af den anden. Det skulle være meget let med tørre tal at få en analyse frem af, hvordan f. eks. pensionisterne er ramt af regeringens hidtidige politik.

Regeringen behøver ikke at give folkepension til velhaverne efter i årevis at have holdt dem skadesløse for enhver samfundsindsats såsom betaling af skat, og regeringen behøver heller ikke at pumpe millioner af kroner over i kongehuset og dets udvandede slægtninge. Der kunne spares mange andre steder på finansbudgettet end ved at ramme de gamle mennesker på 80 år, de syge og dem, der skal have deres børn i børnehaver.

Dette punkt med den stigende forældrebetaling til børnehaver, fritidshjem og vuggestuer har jo givet en del uro. Ved at fordyre taksterne i daginstitutioner fik socialministeren rejst en storm af protester. Men selv om der også blev skreget op, bl. a. fra socialdemokratisk side, fik man dog alligevel en vis indirekte hjælp, fordi socialdemokratiet under debatten ikke kunne stemme

for vores forslag til motiveret dagsorden om at begynde gradvis at gøre institutionerne gratis. Hvor mærkeligt det end lyder, vil socialdemokraterne føre en socialpolitik, der f. eks. sigter mod gratis daginstitutioner, men de vil ikke stemme for et forslag, hvor det bliver verbaliseret. Vi hører meget ofte socialdemokratiet bruge en masse sociale udtryk, men vi ser meget sjældent, at partiet går over til aktiv handling for at forbedre de socialt dårligst stilledes kår, og vi skal da advare mod at tro på løfter, der aldrig nogen sinde kan omsættes i aktiv politik.

For at tage et lignende eksempel, så erklærede man i fredags fra socialdemokratiets side, at man ikke kunne støtte vores forslag til en forbedring af reguleringspristallet i en overenskomstperiode, hvis LO ikke havde godkendt forslaget. Igen et eksempel på, at socialdemokratiet ikke vil udnytte sin position til fordel for de dårligst stillede i samfundet. Hvis det er den måde, man forbereder en regeringsovertagelse på, kan man ikke forvente, at det bliver den ny politik, som vælgerne nu stiller krav om, der vil blive ført ud i livet.

En gammel radikal politiker — jeg ved ikke, om der er flere, der kan huske hans navn — Viggo Hørup, forudså engang, at Danmarks militære budget ville stige til 5 mill. kr. om året. Nu er det oppe på 5 mill. kr. om dagen; og endvidere har vi fået en oberstløjtnant, udnævnt af en radikal statsminister, til forsvarsminister. Nu virker diskussioner om, hvorvidt de radikale og socialdemokraterne ønsker at danne regering efter et eventuelt valg, altid lidt latterlige, men de to partier har i hvert fald ét tilfælde: de tror, man stadig kan bruge de gamle vendinger og udtryk, og de vil ikke benytte deres position og deres indflydelse til at virkeliggøre de sociale og radikale tanker, som deres politiske forgængere har stillet i udsigt.

Vi ser også, at både socialdemokratiet og regeringen påstår, at man nu snart i årevis har arbejdet for indkaldelsen af en europæisk sikkerhedskonference, men der er stadig ingen forlydender om, at en europæisk sikkerhedskonference vil blive afholdt. Man kunne vel nok kræve klar besked om det, før der bevilges militæret nye milliarder kroner.

Vi har fået offentliggjort den nuværende